

ZTRACENÉ STÍNY

A person is seen from behind, sitting on a bed and looking out a window. The window is framed by sheer blue curtains. Outside, a full moon is visible in a twilight sky. The scene is dimly lit, with the moon providing the primary light source.

IGNIS

ZTRACENÉ STÍNY

Ignis

KAPITOLA 1: ÚVOD DO SILASOVA SVĚTA

Ticho nebylo nikdy prázdné.

Silas se probouzel každé ráno do stejného šera, které nebylo ani tmou, ani světlem. Bylo to něco mezi — jako kdyby jeho svět uvízl na hraně mezi dvěma realitami. V pokoji bylo cítit staré dřevo, prach a slabý závan rozmočeného papíru. V tom tichu vždy naslouchal. Ne okolnímu světu, ale sobě. Tomu, co z něj zbylo.

Bylo mu osmnáct, ale uvnitř sebe cítil stáří, které neodpovídalo žádnému věku. Jako kdyby v něm někdo kdysi otevřel dveře do něčeho, co se mělo nechat spát. Všichni říkali, že je jiný. On to slyšel v jejich pohledech, v tichých pauzách, když odešel ze dveří. Neřekli mu to přímo. Nikdy to neřeknou nahlas.

Šel do školy jako každý jiný, ale přitom úplně jinak. Zatímco ostatní se bavili o filmech, hudbě, vztazích, on vnímal věci mezi slovy. Věděl, kdy někdo lže. Věděl, kdy někdo mlčí z bolesti. A taky cítil, když někdo něco ztratil, i když se usmíval.

V sobě nosil jizvy, které nebyly vidět. Jednu z nich měl hned pod hrudní kostí — ne hmatatelnou, ale přesto palčivou. Byla to jizva po něčem, co se stalo před lety, o čem se v jeho rodině nemluvalo. Matka jen utíkala očima, když se na to zeptal. Otec mlčel tak hlasitě, že to rezonovalo celým domem.

Jednoho dne si začal psát zápisky. Sedával v pokoji, kde bylo světlo jen tlumené — slabá lampa u stolu vrhala kolem měkký, zamlžený

kruh světla. V té polotmě se slova rodila snadno, jako by k němu přicházela z hlubin, které sám neznal. Některé věty nebyly jeho vlastní. Zapisoval podivné fráze, kterým nerozuměl, obrazy, které nikdy neviděl, ale přesto mu byly podivně známé. Bylo to, jako kdyby jeho mysl otevírala dveře do něčeho staršího, co v něm dřímalo.

Silas měl sny, které se opakovaly. Stál v lese, kde zčernalé stromy šeptaly jeho jméno. Kolem něj padaly kapky vody, ale nebyl to déšť — byl to popel. A v tom popelu cítil přítomnost. Něco, co ho pozorovalo, co ho znalo. Něco, co nebylo jen snem.

Nikdy nechtěl být hrdinou. Nechtěl zachraňovat svět. Jen chtěl pochopit, proč se cítí jako cizinec i ve vlastní kůži. A možná, někde hluboko, doufal, že ten pocit prázdnoty jednou zmizí.

Ale věci, které se skrývají ve stínech, nemizí samy od sebe.

Noci pro Silase nikdy nebyly klidné. Po chvílích, kdy zapisoval podivné věty ve slabém světle své lampy, se noční ticho stávalo hlučnějším než den. Začaly se mu vracet sny — ne obyčejné sny, ale obrazy, které v něm vyvolávaly chlad a nepokoj. V nich se opakovala stejná scéna: tmavý les, kde větve šuměly jako stíny, a popel padal do mlhy. A mezi stromy se mihotala silueta, která se vždy zdála jen o krok vzdálená, ale nikdy nepoznatelná.

Jednou v noci, když se Silas snažil probudit, aby si sen zapamatoval, ucítil podivný zápach — něco mezi spáleným dřevem a zatuchlinou. Vzduch kolem něj nebyl jako obvykle; byl těžký, jako kdyby nesl váhu něčeho starého a nevyřešeného. Jeho pokoje, které

za dne působily opuštěně, se v tom okamžiku zdály být bránou do jiného světa.

Ráno ho přivítalo zvláštním tichem. Škola se mu zdála vzdálenější, barvy kolem něj vybledlé, jako by někdo postupně vysával život z každého kouta. S každým krokem cítil, že něco sleduje jeho pohyby, něco, co není z masa a krve, ale z něčeho staršího. V koutku oka zahlédl pohyb, který zmizel dřív, než mohl pořádně zareagovat.

Ve škole se kolem něj začaly dít podivné věci. Zprávy, které mu někdo nechtěně podal, se začaly zdát jako šifra, z níž Silas nedokázal vyskládat význam. Kamarádi, které znal, se najednou chovali jinak — zamlženě, jako kdyby měli tajemství, které nechtěli sdílet. Slyšel hlasy, které nebyly vyslovené, ale rezonovaly v jeho hlavě. Nepokoj rostl, proměňoval se v podivné napětí, které nelze odsunout stranou.

Když večer usedl ke svému stolu, světlo lampy bylo tentokrát slabší, než kdy dřív. S perem v ruce cítil, jak se jeho myšlenky mísí se sny, které mu už nebyly cizí, ale přicházely jako varování. Slova se rodila sama, bez jeho vědomí, jako by byla písmena klíčem k něčemu, co měl odhalit. Zapsal věty, které popisovaly cesty mezi stíny a světlem, prastaré symboly, jež se mu zjevovaly v mysli.

Pak začal vnímat i zvuky — jemné šepoty za dveřmi, kroky v prázdném domě, lehké dotečky vzduchu na kůži, které nemohl vysvětlit. Přes den se mu zdálo, že se jeho svět rozpadá na kousky, které do sebe nezapadají, jako když někdo pomalu rozebírá obraz, aby ho pak složil znovu — ale s jiným, neznámým obrazem uvnitř.

Silas cítil, že za tím vším je něco, co přesahuje jeho běžné vnímání. Něco, co čeká na svůj čas, aby se znovu probudilo. A on věděl, že

musí přijít den, kdy bude muset na tu záhadu odpovědět — ať už to bude cokoliv.

Silas seděl na kraji své postele. Tma v pokoji byla hluboká, jen slabý paprsek měsíčního světla se plížil skrz závěsy a kreslil na podlaze zkroucené stíny. V hlavě mu hučely vzpomínky, které se nechtěly vzdát — staré, nevyřčené bolesti, ukryté hluboko pod povrchem.

Rodiče spali za zdí, ale mezi nimi a Silasem byla neviditelná propast. Přítomní, přesto vzdálení. Silas věděl, že ho mají rádi, ale nikdy nedokázali vyplnit ten prázdný prostor uvnitř něj, který vznikl dávno, dřív než si vůbec pamatoval.

Další den ve škole se mu svět zdál ještě vzdálenější než obvykle. Kolem něj se smáli, povídali si, plánovali víkend, ale Silas vnímal jen zvuky jako z dálky, z jiného světa, do kterého nepatřil. Zatímco ostatní žili bezstarostně, on cítil tíhu vzpomínek, které mu bránily úplně dýchat.

Vzpomínky na chvíle, kdy byl jen tichým pozorovatelem hádek rodičů, kdy se skrýval v koutě, aby nezaslechl ostrá slova a rozbitá srdce. Cítil, jak se v něm ta bolest usazuje jako kamínek v botě — nepatrná, ale nepříjemná, která se s každým krokem připomíná.

V těch okamžicích byl Silas sám, i když nebyl. Sám se svými myšlenkami, se strachem z nepochopení a s pocitem, že kdyby mohl, zmizel by kamsi daleko, kde by nikdo nemohl vidět, jak zranitelný je.

Přesto, v té samotě, v té ztrátě, se rodila i jeho síla. Síla, která vycházela z bolesti, která ho učila být tichým svědkem světa i sám